

Lý Trí Và Tình Cảm

Chương 50 : Chương 50

Sau khi bà Ferrars tỏ ý chống đối đúng phép, cũng mạnh mẽ và kiên định như thể muốn tránh bị chỉ trích mà bà luôn luôn sợ sẽ xảy ra - bị chỉ trích vì đã quá dễ thương, Edward được phép đến gặp bà và được tuyên bố làm con trai bà lần nữa.

Gia đình của bà lúc sau này chịu nhiều sóng gió. Nhiều năm trong cuộc đời của mình, bà đã có hai người con trai; nhưng tội lỗi và sự hủy diệt của Edward vài tuần trước đã cướp mất một người con trai; sự hủy diệt tương tự của Robert khiến bà không còn đứa con nào trong hai tuần; và bây giờ, qua sự hồi tỉnh của Edward, bà trở lại có một người con trai.

Tuy thế, dù anh được phép sống một lần nữa, anh không cảm thấy sự hiện hữu của mình được đảm bảo cho đến lúc anh tiết lộ mối hẹn ước hiện thời của mình; vì lẽ anh e sợ việc công bố tình huống này có thể đảo ngược thế đứng của anh và tống khứ anh ra khỏi gia đình cũng nhanh chóng như lần trước. Vì thế mà anh tiết lộ qua tâm trạng cẩn trọng trong lo âu, và anh được lắng nghe trong điềm tĩnh mà anh không tiên liệu.

Lúc đầu, bà Ferrars cố gắng, một cách hợp lý, khuyên anh không nên cưới cô Daswood, bằng nhiều luận cứ trong khả năng của bà, bảo anh rằng với cô Morton anh sẽ có một phụ nữ thuộc giai cấp cao hơn và có sự sản lớn hơn; và củng cố điều quyết đoán bằng cách nhận xét là cô Morton là con gái của một nhà quý tộc với ba mươi nghìn bảng, trong khi cô Daswood chỉ là con gái của một dân thường với không quá ba. Khi bà thấy rằng, dù nhìn nhận một cách tuyệt đối sự thật trong giải bày của bà, anh vẫn không chịu bị hướng dẫn theo chiều hướng ấy, từ kinh nghiệm trong quá khứ, bà thấy tốt nhất là nên thuận lòng. Vì thế, sau một thời gian trì hoãn miễn cưỡng do phẩm giá của bà đòi hỏi, và cũng để tránh bị nghi ngờ là có lòng tốt, bà ra phán quyết chấp thuận cuộc hôn nhân của Edward và Elinor.

Bà sẽ làm gì để tăng thu nhập cho hai người là chuyện kể đến cần xem xét. Ở đây, dường như mặc dù Edward bây giờ là con trai duy nhất của bà, anh vẫn không phải là trưởng nam. Trong khi Robert không tránh

khỏi được hưởng một nghìn bảng mỗi năm, thì không hề có chống đối nào về việc thụ phong của Edward để được cùng lắm là hai trăm năm mươi, và cũng không có hứa hẹn gì cho hiện tại hoặc tương lai hơn là mức mười nghìn bảng đã được chu cấp cùng với Fanny.

Tuy nhiên, đây là mức như đã ao ước và nhiều hơn là mức Edward và Elinor đã trông mong. Qua các bào chữa mập mờ của bà, dường như chính bà Ferrars là người duy nhất bị ngạc nhiên vì bà đã không cho thêm.

Với lợi tức tương đối đủ để bảo đảm cho những nhu cầu của hai người như thế, không việc gì phải đợi cho đến khi tiếp nhận chức vụ giáo sĩ ngoại trừ là ngôi nhà được sẵn sàng. Qua ý muốn khao khát được đón nhận Elinor, Đại tá Brandon giúp nâng cấp đáng kể ngôi nhà; và phải chờ đợi một thời gian mới hoàn tất, sau khi, như thường lệ, trải qua những thất vọng và trì hoãn do mấy lẽ mề khó hiểu của thầy thợ. Theo thói quen thông thường, Elinor hủy bỏ quyết tâm đầu tiên là không cưới hỏi cho đến lúc mọi thứ đã sẵn sàng. Hôn lễ được cử hành tại nhà thờ Barton vào đầu thu. Trong tháng đầu sau lễ cưới, hai người ngụ cùng ông bạn ở ngôi biệt thự để giám sát việc nâng cấp Tư dinh Cha xứ và chỉ đạo tại chỗ mọi việc theo ý họ thích, chọn lựa vật liệu, sắp xếp cảnh quan, và dọn dẹp quét tước.

Tuy lẫn lộn lung tung với nhau, những lời tiên tri của bà Jennings đều chủ yếu thành hiện thực. Vào dịp lễ Thánh Michael, bà có thể đến thăm Edward và cô vợ của anh ở Tư dinh Cha xứ, và bà nhận thấy Elinor cùng anh chồng của cô là một trong những cặp hạnh phúc nhất trần đời, đúng như bà đã tin chắc. Đúng thế, họ không còn gì để ước mong, ngoại trừ hôn lễ giữa Đại tá Brandon và Marianne, cùng đồng cỏ tốt hơn cho đàn bò.

Hầu như mọi người thân quen đều đến thăm hai người. Bà Ferrars đến để thanh tra cuộc sống hạnh phúc mà bà gần như cảm thấy xấu hổ vì đã chấp thuận, và ngay cả anh chị Daswood cũng chịu tốn kém đi từ Sussex để cho họ có vinh dự.

Khi cùng nhau đi dạo một buổi sáng trước cổng Nhà Delaford, John nói:

- Em gái thân thương, anh không muốn nói là anh thất vọng, như thế là

nói quá nhiều, vì chắc chắn em là một trong những phụ nữ may mắn nhất trần đời. Nhưng, anh phải thú nhận, anh rất vui được gọi Đại tá Brandon là em rể. Bất động sản của ông ấy ở đây, cơ ngơi của ông ấy, ngôi nhà của ông ấy, mọi thứ đều trong tình trạng đáng trọng vọng và tuyệt vời! Và còn khu rừng của ông ấy nữa chứ! Ở Dorsetshire, anh chưa từng thấy loại gỗ nào như ở Rừng Delaford!

“Và mặc dù Marianne có lẽ chưa đúng là mẫu người để hấp dẫn ông ấy, nói chung anh vẫn nghĩ tốt hơn em nên thường xuyên mời hai người đến ở với em, vì tuy Đại tá Brandon dường như thường ở nhà, không ai nói được điều gì có thể xảy ra... Vì lẽ, khi con người ta quá gần gũi với nhau và ít nhìn thấy bất kỳ ai khác... Và em sẽ luôn có khả năng làm cho cô ấy nổi bật, đại loại như thế; tóm lại, em có thể cho cô ấy một cơ hội. Em đã hiểu anh.”

Nhưng tuy bà Ferrars có đi đến để gặp họ và luôn luôn giả vờ tình thương mến tề chỉnh dành cho hai người, họ không bao giờ cảm thấy bị sỉ nhục bởi lòng quý mến đích thật và thiên vị của bà. Đây là do Robert điên rồ và cô vợ quý quyết; và hai người này phải chờ cho nhiều tháng trôi qua. Sự sắc sảo ích kỷ của cô, vốn lúc đầu lôi Robert vào tình cảnh khó xử, là công cụ chính yếu để giải thoát anh ra khỏi tình cảnh này. Những nhún nhường trong tôn kính, những chăm chút trong chuyên cần và những tâm bocc liên hồi được sử dụng ngay khi có cơ hội, tất cả đều giúp hòa giải bà Ferrars với người mà anh lựa chọn, phục hồi anh trọn vẹn trong tình thương của bà.

-o0o-

Bây giờ, toàn bộ hành vi của Lucy có thể được trình bày. Đây là một ví dụ đầy khích lệ của những gì mà mối quan tâm sôi nổi trường kỳ hướng đến tư lợi có thể tiến hành để chiếm lấy mọi lợi điểm của tiền của, trong khi không cần phải hy sinh thứ gì ngoại trừ thời giờ và lương tâm.

Khi Robert lần đầu tiên đến làm quen với cô và lén lút thăm viếng cô ở Tòa nhà Barlett, anh chỉ có mục đích thuyết phục cô từ bỏ việc hẹn ước. Vì không thấy có vấn đề gì khác phải vượt qua ngoại trừ chuyện tình cảm của hai người, lẽ tự nhiên là anh nghĩ một hoặc hai buổi nói chuyện sẽ đủ để dàn xếp vụ việc.

Tuy nhiên, ở điểm này và chỉ ở điểm này, anh đã sai lầm. Tuy chẳng bao lâu Lucy tạo cho anh tia hy vọng là với thời gian tài hoạt bát của anh có thể thuyết phục cô, thực tế vẫn cần có chuyến thăm viếng khác, vẫn cần có cuộc trò chuyện khác để đạt được sự thuyết phục này. Khi anh già từ, luôn luôn có hồ nghi lảng vảng trong trí cô, chỉ có thể được loại bỏ bởi một cuộc trò chuyện khác trong nửa giờ. Thế là đảm bảo anh phải lui tới thường xuyên, và những gì còn lại đang diễn biến tiếp. Thay vì nói về Edward, dần dần hai người chỉ nói về Robert – một chủ đề anh có nhiều điều để nói hơn là bất cứ chủ đề nào khác, và theo đấy chẳng bao lâu cô tỏ ra quan tâm thậm chí ngang bằng với sự quan tâm của anh.

Tóm lại, hai người nhanh chóng thấy rõ anh đã chiếm lấy vị trí người anh của mình. Anh hãnh diện về thành tích chinh phục của anh, hãnh diện đã lừa dối Edward, và rất hãnh diện đã lén lút kết hôn mà không có sự ưng thuận của bà mẹ. Họ trải qua nhiều tháng trong hạnh phúc tột cùng ở Dawlish, vì cô có nhiều mối thân quen cần phải cắt đứt, và vì anh bận vẽ vài sơ đồ cho những ngôi nhà nghỉ mát tráng lệ. Rồi từ nơi này anh trở về thành phố, được bà Ferrars tha thứ, bằng cách đơn giản là xin tha thứ, theo sự sách động của Lucy. Đúng là lúc đầu sự tha thứ là hợp lý vì chỉ ban cho Robert, còn Lucy không có nghĩa vụ gì với bà, vì thế không vi phạm cái gì cả, nên cô phải đợi thêm nhiều tuần mới được tha thứ.

Nhưng cô đã kiên trì tỏ ra khiêm tốn trong tư cách và lời ăn tiếng nói để tự kết án mình trong tội lỗi của Robert, và tỏ lòng biết ơn mình đã ngược đãi. Điều này phát sinh tính quan tâm ngạo mạn để vượt qua chính mình bằng thái độ tử tế, nên trong thời gian ngắn cô chiếm được tình thương và tạo ảnh hưởng theo mức độ cao nhất. Cũng như Robert hoặc Fanny, Lucy trở nên cần thiết đối với bà Ferrars. Trong khi Edward không bao giờ được tha thứ một cách thân thương cho tội lỗi lúc trước đã dự định cưới cô, và Elinor được nói đến như là người ngoại tộc tuy vượt trội hơn về tài sản và gốc gác gia đình; xét qua mọi điều, Lucy là người chiếm cảm tình trong gia đình anh nhiều hơn, và được công khai nhìn nhận như thế.

Hai vợ chồng cô ổn định ở thành phố, nhận được mọi hỗ trợ rất rộng rãi của bà Ferrars, giao hảo tốt với hai vợ chồng Daswood trong tình thân có thể tưởng tượng được. Họ cũng gạt qua một bên các ghen tỵ và ác ý

luôn hiện diện giữa Fanny và Lucy mà hai người chồng có tham gia một phần. Cũng như các bất đồng nội bộ giữa Robert và Lucy, không có gì đi quá giới hạn của bầu không khí hòa hợp trong đó họ sống với nhau.

-o0o-

Nhiều người hẳn khó hiểu khi biết Edward đã làm gì sau khi đánh mất các quyền lợi của trưởng nam và Robert đã làm gì sau khi kế tục các quyền lợi này. Tuy nhiên, đây là một việc dàn xếp cho thấy hợp lý theo hậu quả, nếu không theo nguyên nhân. Trong cách sống hoặc lời lẽ của Robert, không có gì biểu hiện cho thấy anh này lấy làm tiếc về mức thu nhập của mình, khi để lại cho người anh quá ít và mang đến cho mình quá nhiều. Về phần Edward, nếu xét qua việc hoàn thành những nhiệm vụ trong mọi lĩnh vực, mỗi gần bó ngày càng tăng với vợ anh và với tổ ấm của anh, và tư thái vui vẻ, có thể thấy anh được thỏa nguyện không kém, và có tự do không kém trong mọi ước vọng được thay đổi.

Sau hôn nhân, Elinor không bị chia ly hẳn khỏi gia đình cô nên nhà nghỉ Barton không phải trở nên hoàn toàn vô dụng, vì cô chiếm hơn phân nửa thời giờ của bà mẹ và em gái.

Bà Daswood giờ đây hành xử theo động lực của nguyên tắc cũng như vui thú qua những chuyến thăm viếng thường xuyên đến Delaford; vì ý muốn của bà khi mang Marianne và Đại tá Brandon đến với nhau cũng tha thiết và phóng khoáng hơn là John đã nghĩ. Đây là đối tượng thân yêu của bà hiện giờ. Dù rất mong được gần gũi cô con gái càng nhiều càng tốt, bà vẫn không muốn chiếm trọn tình thương của cô đối với ông bạn quý của bà. Riêng Edward và Elinor cũng mong muốn thấy Marianne được ổn định trong ngôi biệt thự, vì mỗi người đều cảm nhận các đau khổ của ông và các ơn nghĩa riêng mình đã nhận; và Marianne là phần thưởng trong tất cả đau khổ và ơn nghĩa này.

Với một liên minh như thế chống lại cô, với hiểu biết sâu sắc như thế về bản chất tốt đẹp của ông, với niềm tin tưởng về tình cảm của ông dành cho cô, vốn cuối cùng, đã bùng phát lên cô dù sau một thời gian dài mọi người đều thấy rõ - liệu cô có thể làm được gì?

Marianne Daswood được sinh ra trong một định mệnh khác thường. Cô được sinh ra để khám phá rằng các quan niệm của cô là sai lạc, và để đi

ngược lại các phương châm mà cô tâm đắc nhất. Cô được sinh ra để vượt qua cuộc tình nảy nở ở tuổi mười bảy mà không có cảm xúc nào cao hơn là thương mến mãnh liệt và sinh động, rồi tình nguyện trao cuộc đời cho người khác! Và người khác này, người đã đau khổ không kém gì cô qua cuộc tình đầu tiên, người mà hai năm trước cô xem là quá già lão, là người vẫn tìm ấm áp trong áo choàng bằng vải fla-nen!

Nhưng đây là như thế. Thay vì hy sinh cho một đam mê không thể cưỡng lại được – như có lúc cô tự mãn mà trông mong, thay vì ở lại sống với bà mẹ suốt đời và tìm thú vui trong ngơi nghỉ và học tập – như sau này cô đã quyết tâm trong suy xét trầm tĩnh và tỉnh táo hơn, vào tuổi mười chín cô qui phục những vương vấn mới, đảm nhận những nghĩa vụ mới, được xếp đặt vào một ngôi nhà mới, là một người vợ, là một bà chủ của gia đình, và là nữ bảo trợ^o cho ngôi làng.

Đại tá Brandon giờ là một người hạnh phúc đúng như những người yêu mến ông nhất tin là ông xứng đáng được như thế. Qua Marianne, ông tìm được nguồn an ủi cho mọi đau buồn trong quá khứ. Tình cảm của cô và những người thân quen của cô đã phục hồi tâm tư ông trở lại sinh động, và tinh thần ông trở lại phấn chấn. Việc Marianne tìm hạnh phúc của cô qua cách tạo hạnh phúc cho ông cũng tạo nên niềm tin yêu và thỏa nguyện cho mọi thân bằng quyến thuộc được chứng kiến họ. Marianne không bao giờ có thể yêu nửa vời; và tâm tình của cô được hiến dâng trọn vẹn cho chồng cô, cũng trọn vẹn như có thời được hiến dâng cho Willoughby.

Willoughby không thể nghe tin cô kết hôn mà không đau nhói. Chẳng bao lâu, sự trừng phạt cho anh trở nên toàn vẹn khi bà Smith tự nguyện tha thứ cho anh. Thái độ của bà cho anh lý do để tin rằng, nếu anh đối xử với Marianne trong danh dự, anh đã có thể lập tức trở nên vừa giàu có vừa hạnh phúc. Không còn nghi ngờ gì về việc anh thành khẩn ăn năn cho hành động sai trái của mình, hoặc anh nghĩ về Đại tá Brandon với ghen tức và về Marianne với nuối tiếc.

Nhưng không nên tin rằng anh buồn khổ đến mức không có gì an ủi được – rằng anh lánh xa khỏi xã hội, hoặc trở nên u sầu kinh niên, hoặc tìm đến cái chết vì thất tình – vì những việc này không xảy ra. Anh vẫn sống để tự vực mình dậy, và thường là để tìm vui thú. Cô vợ của anh không phải lúc nào cũng nghiêm trang, nhà của anh không phải lúc nào

cũng thiếu tiện nghi; và qua các bầy ngựa và chó của anh, qua những môn thể thao các loại, anh đều tìm được hạnh phúc gia đình đáng kể.

Tuy nhiên, đối với Marianne – dù cho anh có thái độ khiếm nhã mà tiếp tục sống sau khi anh mất cô – anh luôn luôn duy trì tình cảm, quan tâm đến mọi việc xảy ra cho cô, dùng cô làm chuẩn mực bí mật của anh về phụ nữ toàn vẹn; và có những người đẹp đang lên sau này bị anh khinh khi vì không thể sánh với bà Brandon.

Bà Daswood đủ thận trọng nên vẫn ở tại nhà nghỉ mát, không muốn dời đến Delaford. May mắn cho Ngài John và bà Jennings, khi Marianne đã rời ra hai người, Margaret vừa đến tuổi hoàn toàn thích hợp để dự những buổi dạ vũ, và cũng rất thích hợp cho hai người lớn trêu ghẹo về người yêu của cô.

Giữa Barton và Delaford luôn có mối liên lạc thường xuyên do tình thương yêu gia đình nồng thắm. Giữa các phẩm chất và hạnh phúc của Elinor và Marianne, không nên xem là không đáng kể, có một điều: dù là chị em và dù sống gần bên nhau, họ vẫn có thể sống mà không hề có bất đồng giữa hai người, và không làm cho hai anh em cộc chèo lạnh nhạt với nhau.

Chú thích:

° Nữ bảo trợ: vì Đại tá Brandon là chủ vùng đất và một phần lợi tức của đất ông được dùng vào những chi phí của giáo xứ làng ông, ông được xem là người bảo trợ. Vợ ông, Marianne, trở thành nữ bảo trợ, một địa vị tuy không có tư cách chính thức nhưng được trọng vọng trong xã hội Anh quốc thời bấy giờ.

LINK Truyện:

Lý Trí Và Tình Cảm

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/ly-tri-va-tinh-cam-3048154.html>

LINK Chương này:

Chương 50

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/ly-tri-va-tinh-cam-3048154/chuong-50.html>